

HỒI MỘT TRĂM BA MƯƠI LĂM

QUAN TÀI CÒN ĐÓ NGƯỜI ĐÀU MẮT

Trần Cận Nam cất giọng thâm nói:

- Nhị công tử bức bách thuộc hạ như vậy, thuộc hạ không thể phân trần được nữa, đành trở về Đài Loan ra mắt Vương gia để Vương gia phát lạc. Nếu Vương gia muốn hạ sát, thuộc hạ cũng không dám chống đối.

Trịnh Khắc Đẳng hừ một tiếng, không biết nói thế nào.

Phùng Tích Phạm cất giọng lạnh lùng xen vào.

- Tại hạ e rằng Trần tiên sinh dời khỏi nơi đây rồi, nếu không đến đầu hàng bọn Thất Sát, bán đứng nhị công tử, thì cũng dựng riêng một ngọn cờ, tự lập mình lên làm vua, chứ chẳng chịu trở về Đài Loan.

Trần Cận Nam nổi giận dùng dùi quát hỏi:

- Vương gia phái người đến tróc nã ta chẳng?

Phùng Tích Phạm đáp:

- Vương gia ban tướng lệnh đặc uỷ nhị công tử tuỳ nghi hành sự ở Trung Nguyên. Người không nghe mệnh lệnh nhị công tử tức là sinh lòng phản nghịch. Vậy bất cứ ai cũng có quyền giết đi.

Trần Cận Nam nói:

- Một mình nhị công tử thì chẳng có chuyện gì. Mọi sự đều do người mà ra để mưu đồ ly gián hàng ngũ trung lương. Ta e rằng quốc tính gia phải bao nhiêu gian khổ đã gây dựng nên cơ sở ở Đài Loan sẽ bị kẻ tiểu nhân gian trá làm cho tan nát. Họ Phùng kia! Võ công người dù đã nổi tiếng thiên hạ vô địch, ta cũng không sợ đâu.

Phùng Tích Phạm vẫn lạnh lùng lên tiếng:

- Người nói thế thì ra đã công nhiên phản nghịch Diên Bình Vương phủ rồi còn gì nữa?

Trần Cận Nam đáp:

- Trần Vĩnh Hoa này đã tỏ tác dạ son sắt đối với Vương gia. Người đừng hòng đổ tội phản nghịch lên đầu ta.

Trịnh Khắc Đẳng hô lớn:

- Trần Vĩnh Hoa tạo phản rồi! Bắt lấy hắn cho ta!

Phùng Tích Phạm đáp:

- Xin tuân lệnh.

Mấy tiếng soạt soạt vang lên. Cả ba người cùng rút binh khí ra.

Tiếp theo là tiếng khí giới chạm nhau choang choảng. Cuộc động thủ đã khai diễn.

Lại nghe Trần Cận Nam lớn tiếng hô:

- Nhị công tử! Xin công tử tránh sang một bên. Thuộc hạ không dám động thủ với công tử.

Trịnh Khắc Đẳng hỏi luôn hai câu:

- Người không động thủ với ta ư? Người không động thủ với ta ư?

Miệng gã hỏi mà tay gã vẫn vung đao chém tới Trần Cận Nam.

Vì Tiểu Bảo trong lòng nóng nẩy, khế đẩy nắp quan tài cao hơn chút nữa để nhìn ra ngoài thì thấy Trịnh Khắc Đẳng và Phùng Tích Phạm hai người hợp sức đánh Trần Cận Nam. Phùng Tích Phạm ra chiêu cực kỳ mau lẹ.

Trần Cận Nam không dám đón đỡ mà chỉ né tránh, thành thế chịu đựng chứ không phản kích.

- Bọn Phong Tế Trung, Tiền Lão Bản đi đâu cả rồi? Sao không một người nào vào cứu viện? Nếu cuộc đấu cứ thế này mà tiếp diễn thì sư phụ ta tất bị chúng hạ sát, không thể thoát được.

Bỗng thấy Phùng Tích Phạm phóng kiếm đâm tới, luồng kinh lực rất mãnh liệt. Trần Cận Nam vung kiếm lên gạt. Hai thanh kiếm lập tức quăn lẩy nhau.

Trịnh Khắc Đẳng liền thừa cơ vung đao chém sáo tới. Trần Cận Nam nghiêng mình tránh khỏi.

Thanh đơn đao của Trịnh Khắc Đẳng biến thế quét ngang.

Xẹt một tiếng vang lên. Lưỡi đao rạch trúng đùi Trần Cận Nam thành một vết.

Trần Cận Nam "ối!" lên một tiếng. Thanh trường kiếm của ông cũng bị hất ra.

Phùng Tích Phạm tiện đà vung kiếm chém xuống trúng vào vai bên hữu Trần Cận Nam.

Vì Tiểu Bảo thấy sư phụ máu chảy đầm đìa, chiến đấu một cách cực nhọc, dần dần không chống nổi mà bản lĩnh gã lại quá kém cỏi, tự biết chẳng thể giúp được gì cho sư phụ. Gã bồn chồn trong dạ, chờ đợi người Thiên Địa Hội đến tiếp viện.

Bốn bề yên lặng như tờ. Trong nhà tiếng khí giới đụng chạm chát chúa mà bên ngoài vẫn bần bật như chẳng nghe thấy gì.

Trần Cận Nam lại rú lên một tiếng. Cánh tay mặt ông cũng bị trúng kiếm. Ông cầm kiếm sang tay trái vừa chống đỡ vừa lùi về phía cửa ra vào.

Phùng Tích Phạm hiểu ý Trần Cận Nam muốn ra cửa chạy trốn, liền vọt tới cản lối cười lạt hỏi:

- Tên phản tặc kia! Bữa nay ngươi còn hòng thoát thân được chăng?

Vì Tiểu Bảo chỉ mong Phùng Tích Phạm lần đến gần quan tài để gã phóng trủy thủ đâm ra.

Bữa trước gã ở trong khách điểm cầm trủy thủ đâm qua vách làn để hạ sát mấy tên Đạt Ma.

Gã coi chiêu "Cách bản thích nhân" này là một tuyệt kỹ bình sinh của gã. Nó cao thâm hơn quyền thuật "Cách sơn dã ngư" nhiều.

Nhưng Phùng Tích Phạm lại mỗi lúc một xa ra thì còn đâm thế nào được?

Trịnh Khắc Sảng hô:

- Tên phản tặc kia! Sao không bỏ kiếm chịu chết đi?

Vì Tiểu Bảo thấy tình thế mỗi lúc một thêm nguy cấp, gã lăm bắm:

- Bữa nay mà ta không liều mạng cứu sư phụ, thì còn chi là nghĩa khí giang hồ?

Gã liền nắm lấy cổ họng rít lên hai tiếng chí choé.

Ba người đang đánh nhau bên ngoài nghe thấy đều giật mình kinh hãi.

Trịnh Khắc Đẳng hỏi:

- Cái gì thế?

Phùng Tích Phạm lắc đầu. Tay hắn ra chiêu vẫn không chậm lại chút nào.

Vì Tiểu Bảo kêu thêm ba tiếng ú ớ.

Trịnh Khắc Đẳng sợ quỉ, người run bần bật.

Đột nhiên nắp quan tài mở ra, một đám phấn trắng tung bay tới tấp.

Ba người lập tức mắt đau như bị kim đâm, miệng ho không ngớt.

Nguyên Vì Tiểu Bảo sợ ướt kính sách, đã lót rất nhiều vôi bột dưới đáy quan tài. Bây giờ gã bốc lấy liệng ra,

Phùng Tích Phạm biết rõ không phải là ma quỉ liền nhảy vọt về phía quan tài vùng kiếm chém xuống.

Lão nhắm mắt phóng kiếm đâm bừa. "Đột" một tiếng vang lên. Mũi kiếm đã cắm vào đáy quan tài.

Lão toan rút kiếm ra đâm nữa thì đột nhiên cảm thấy mé bên phải trước ngực đau nhói lên, biết là mình đã bị ám toán. Lão vội tung mình nhảy lùi lại. Đau lưng đập vào vách tường đánh bính một cái.

Phùng Tích Phạm võ công tinh thâm không lường. Tay trái lão giữ vết thương trước ngực, tay mặt cầm kiếm múa tít. Làn kiếm quang đầy đặc tưởng chừng mưa gió cũng không lọt vào được.

Vì Tiểu Bảo thu mình trong quan tài đâm một nhát trúng đích. Gã nắm chặt thanh đao truỷ thủ nhảy ra ngoài thì thấy Phùng Tích Phạm, Trần Cận Nam và Trịnh Khắc Đẳng cả ba người đều nhắm chặt hai mắt lại. Ai nấy đều cầm đao kiếm vùng múa loạn lên.

Gã ngó lại Phùng Tích Phạm thấy lão tuy bị trúng một nhát truỷ thủ, nhưng chưa phải là vết thương trí mạng. Gã muốn sấn lại gần để bồi thêm một nhát đao nữa, nhưng thấy lão đứng gần sư phụ mà cả hai người múa đao kiếm loang loáng, nên không dám mạo hiểm tiến vào.

Lúc này thời cơ rất cấp bách. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Lát nữa mà họ lau hết bột dính vào mắt để mở ra coi thấy mọi sự vật thì thật là hỏng bét!

Trong lòng rất rối hoang mang, gã không biết làm thế nào, liền chụp lấy một nắm vôi bột cầm sẵn trong tay đứng chờ, hễ thấy Phùng Tích Phạm hay Trịnh Khắc Đẳng giơ tay lên dụi mắt là liệng tới.

Vi Tiểu Bảo liệng vôi bột mấy lần, Phùng Tích Phạm phát giác ra vôi bột từ phương nào ném tới, lão liền thi triển thân pháp... (thiếu một dòng).

Vi Tiểu Bảo sợ chẳng còn hồn vía nào nữa, hốt hoảng ngồi phệt xuống.

"Ồt" một tiếng! Mũi kiếm lại đâm vào trong quan tài.

Vi Tiểu Bảo không dám trả đòn. Gã vừa bò vừa lăn ra ngoài cửa. Phùng Tích Phạm tiếp tục cầm kiếm đâm, chém xuống quan tài lia lịa không ngớt. Lão yên trí địch nhân vẫn còn ngồi trong đó.

Tai mắt Phùng Tích Phạm vốn cực kỳ linh mẫn mà Vi Tiểu Bảo trốn lánh cực nhọc vất vả như vậy, đáng lý lão phát giác ra lập tức, nhưng vì mắt lão chẳng nhìn thấy gì, trước ngực lại bị trúng đao thương, nên trong lúc nhất thời tâm thần cực kỳ rối loạn. Huống chi Trần Cận Nam cũng vào hàng võ công trác tuyệt chẳng kém gì lão đang đứng ở bên cạnh, tình thế nguy hiểm vô cùng! Trong lúc hoang mang, lão không nghĩ tới mắt ông hiện giờ cũng chẳng nhìn thấy sự vật. Lão chỉ mong hạ sát thủ trừ được kẻ âm toán mình là lập tức trốn đi, nên Tiểu Bảo mới ra thoát.

Phùng Tích Phạm đâm liên mấy nhát không thấy trúng người liền ra chiêu "Thiên nham cạnh tú". Thanh kiếm vọt ra những điểm hàn tinh hộ vệ quanh mình. Đồng thời lão lắng tai nghe không thấy tiếng binh khí ở mé tả, liền nhảy sang mé đó. Bỗng thấy đầu vai đụng tường, lão liền đứng tựa lưng vào. Tư thế này khiến cho lão có thể phát huy toàn lực để đối phó với địch nhân. Trước ngực lão máu tươi vẫn tiếp tục chảy ra không ngớt.

Lão hé mắt nhìn thì lập tức lại bị vôi bột liệng vào làm cho lão đau nhức cơ hồ không chịu nổi. Lão còn sợ nhân vụ này mà bị đui mù nên không dám mở mắt ra nữa.

Phùng Tích Phạm tựa lưng vào tường nhích đi từng bước một. Lúc này lão không phân biệt được phương hướng, chẳng biết cửa nhà ở chỗ nào. Lão tự nhủ:

- Ta cứ tựa lưng vào tường và lê chân đi thế này thì rồi cũng tìm thấy cửa nhà. Hễ ra ngoài được, địa thế rộng rãi, là thoát hiểm như chơi.

Vì Tiểu Bảo đứng ở trước cửa thấy Phùng Tích Phạm tiếp tục nhích mình đi liền đoán ra tâm ý của lão. Gã định bụng:

- Ta chờ hăn khi lần tới cửa sẽ đâm cho một nhát là xong.

Nhưng rồi gã lại nghĩ:

- Thằng cha này võ công ghê gớm vô cùng! Dù ta có phóng trủy thủ đâm trúng thì lúc lâm tử hăn vẫn còn có thể xoay tay vung kiếm chém mình. Cái mạng nhỏ xiu này cũng không khỏi đi đời nhà ma.

Gã liền khẽ lùa lưỡi trủy thủ vào khe cửa chừng hai tấc đứng chờ.

Gã thấy Phùng Tích Phạm nhích dần chỉ còn cách cửa không đầy hai thước, đột nhiên gã la lớn:

- Ta ở chỗ...

Tiếng "này" chưa kịp nói ra, Phùng Tích Phạm ra chiêu cực kỳ mau lẹ đâm vung kiếm chém tới.

Một tiếng xẹt khẽ vang lên. Cẳng tay mặt Phùng Tích Phạm lướt qua lưỡi trủy thủ liền bị đứt thành hai đoạn.

Vì Tiểu Bảo vội ẩn vào bên căn nhà đất, trống ngực đánh thành thịch.

Lại nghe Phùng Tích Phạm gầm thét xông ra ngoài.

Vì Tiểu Bảo không dám cản trở để mặc lão chạy đi. Gã trở về đến cửa nhìn vào thì thấy Trần Cận Nam và Trịnh Khắc Sảng vẫn tiếp tục vung đao múa kiếm.

Phùng Tích Phạm đi rồi, còn lại một mình Trịnh Khắc Sảng. Vì Tiểu Bảo không coi vào đâu. Gã lớn tiếng hô:

- Sư phụ! Lão Nhất kiếm vô huyết đã bị đệ tử chém cho thành ra đây mình những máu và chạy trốn rồi. Mời sư phụ ra đây.

Trần Cận Nam sững sốt hỏi:

- Ai đó?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu Quế Tử!

Trần Cận Nam cả mừng cầm ngang thanh kiếm để trước ngực không múa nữa.

Vì Tiểu Bảo lại cất tiếng hô:

- Trương đại ca! Lý nhị ca! Vương tam ca! Các vị đến cả rồi. Hay lắm! Hay lắm! Thăng lỗi thối tha họ Trịnh kia vẫn chưa chịu buông khí giới đầu hàng. Các vị xông vào cả đi, bằm vằm gã ra.

Trịnh Khắc Sảng chẳng còn hồn vía nào nữa. Gã có biết đâu Vì Tiểu Bảo hô hoán như vậy chỉ là hư trương thanh thế. Gã liền lớn tiếng gọi:

- Sư phụ! Sư phụ!...

Gã không nghe thấy tiếng Phùng Tích Phạm trả lời, ngán ngừ một chút rồi liệng thanh đơn đao ở trong tay đi.

Vì Tiểu Bảo quát:

- Quì xuống!

Trịnh Khắc Sảng co đầu gối lại quì ngay xuống đất.

Vì Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách. Gã lượm thanh trường kiếm của Phùng Tích Phạm chỉ vào cổ Trịnh Khắc Sảng, quát:

- Dứng dậy! Quay về mé hữu, bước đi ba bước rồi cúi xuống mà chuồn vào.

Vì Tiểu Bảo hô một câu là Trịnh Khắc Sảng lại run bần bật, y lệnh thi hành. Hắn chui ngay vào trong quan tài.

Vì Tiểu Bảo nổi lên tràng cười khanh khách. Gã chạy tới lượm lấy bọc kinh sách đeo vào làn vai rồi đẩy nắp quan tài lại. Đoạn gã nói:

- Sư phụ! Chúng ta hãy đi rửa mắt đã.

Gã dắt Trần Cận Nam ra khỏi căn nhà tường đất. Mới đi được bảy, tám bước liền ngó thấy Mã Ngạn Siêu nằm lẩn ra bên giàn hoa. Gã giật mình kinh hãi, chạy lại đỡ dậy.

Mã Ngạn Siêu nói:

- Xin hương chủ hãy cứu viện Tổng đà chúa là việc khẩn yếu. Còn thuộc hạ chỉ bị thương phong tỏa huyết đạo chứ không có gì đáng ngại.

Trần Cận Nam cúi xuống nắn bóp sau lưng y mấy cái để giải khai huyết đạo.

Mã Ngạn Siêu được khai thông huyết đạo rồi ngẩng lên nhìn Trần Cận Nam hỏi:

- Mắt Tổng đà chúa làm sao thế?

Trần Cận Nam chau mày đáp:

- Trúng phải vôi bột liệng vào.

Mã Ngạn Siêu nói:

- Thế thì phải rửa bằng dầu thơm chứ đừng dùng nước.

Y nắm tay Trần Cận Nam dắt đi.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Mã đại ca chiếu cố cho ân sư. Tiểu đệ có chút việc rồi trở lại ngay.

Gã chạy về căn nhà đất cầm búa và lấy bảy, tám cái đinh đóng nắp quan tài lại rồi bảo Trịnh Khắc Đẳng:

- Trịnh công tử! Công tử hãy nằm nghỉ đây mấy bữa. Thế này là may cho công tử lắm rồi. Công tử còn thiếu tại hạ một vạn lạng bạc. Món nợ đó tại hạ vui lòng xoá bỏ cho công tử, bất tất phải trả nữa.

Gã lại nổi lên tròng cười khoan khoái rồi trở ra đại sảnh.

Mã Ngạn Siêu đã lấy dầu thơm rửa mắt cho Trần Cận Nam rồi. Trần gia đang giải khai huyết đạo cho bọn Tiền lão bản, Phong Tế Trung, Huyền Trình đạo nhân đang nằm ngổn ngang dưới đất.

Nguyên Phùng Tích Phạm đến tập kích một cách đột ngột. Bản lĩnh lão rất tinh thâm lại tấn công bất thành linh khiến mọi người trở tay không kịp.

Bọn Phong Tế Trung lại không ở với nhau một chỗ. Khi nghe tiếng hô hoán mới chạy đến ứng chiến, nên lục tục bị Phùng Tích Phạm điểm huyết hết.

Quần hùng phần nộ không biết đến thế nào mà kể, nhưng vì ở trước mặt Tổng đà chúa, không ai dám lớn tiếng thoá mạ.

Lúc Vi Tiểu Bảo dùng nguy kế chặt đứt tay Phùng Tích Phạm, Mã Ngạn điều đã nhìn rõ liền kể lại cho mọi người nghe.

Quần hùng sung sướng, lớn tiếng hoan hô. Ai cũng bảo Phùng Tích Phạm gian ác như vậy mà chỉ bị chặt mất một tay là phúc đức cho lão.

Trần Cận Nam cặp mắt sưng vù, không ngớt ứa lệ. Ông cất giọng trịnh trọng nói:

- Tiền huynh đệ! Mã huynh đệ! Các vị hãy rửa mắt cho nhị công tử và mời y ra đây.

Tiền, Mã hai người vâng dạ đi ngay.

Bỗng Vi Tiểu Bảo rú lên một tiếng giả vờ ngã lăn đùng. Hai mắt gã nhắm nghiền.

Trần Cận Nam đưa tay trái ra nắm lấy cánh tay gã hỏi:

- Người làm sao thế? Người làm sao thế?...

Hồi lâu Vi Tiểu Bảo mới ú ớ đáp:

- Đệ tử... vừa rồi... đệ tử khiếp quá, chỉ lo bọn chúng sát hại sư phụ... Bây giờ... chân tay bải hoải không còn chút khí lực nào nữa...

Trần Cận Nam bỗng gã đặt lên ghế và bảo:

- Người hãy ngồi nghỉ một lúc.

Nguyên Vi Tiểu Bảo tự biết liệng vôi bột vào mắt người ta là một hành vi đê tiện. Ngày trước gã đã bị Mao Thập Bát đánh cho một trận như đòn về cử động này. Gã nghĩ tới sư phụ mình là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt, danh vọng tôn cao gấp mười Mao Thập Bát. Nhất định ông không dung tha hành động bỉ ổi, thế nào gã cũng bị trọng trách nên giả vờ ngất xỉu để đón đầu.

Gã tưởng làm như vậy là khiến cho sư phụ thương tình không nổi hạ thủ. Hoặc ông có đánh cũng nhẹ đòn thôi.

Tiền lão bản và Mã Ngạn Siêu lật đặt chạy ra nhà đại sảnh báo cáo:

- Thưa Tổng đà chúa! Bọn thuộc hạ tìm không thấy nhị công tử đâu, chắc là y bỏ đi rồi.

Trần Cận Nam chau mày hỏi:

- Đi rồi à? Y không có ở trong quan tài ư?

Tiền, Mã hai người ngơ ngác nhìn nhau, ngập ngừng đáp:

- Trong căn nhà tường đất có đặt cỗ quan tài, nhưng chẳng lẽ nhị công tử lại chui vào trong đó?

Trần Cận Nam nói:

- Chúng ta hãy đi coi.

Rồi ông dẫn mọi người vào trong căn nhà tường đất.

Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp, không biết làm thế nào, đành lẻo đẻo theo sau. Gã vừa thoa bóp móng đất vừa lăm bắm:

- Dứt ơi là dứt! Sư phụ khám phá ra ta nhốt thẳng lối thối tha kia ở trong quan tài thì thế nào lão huynh cũng phải chịu đòn. Lòng ta rất áy náy cho lão huynh.

Mọi người vào đến căn nhà đất thấy một cánh tay của Phùng Tích Phạm rớt ở bên cửa. Ngoài ra chỉ còn vôi bột lẫn máu tươi đầy mặt đất. Quả nhiên không thấy Trịnh Khắc Sảng đâu.

Trần Cận Nam lúc trước đã nghe rõ Vi Tiểu Bảo bức bách Trịnh Khắc Sảng chui vào trong quan tài. Bây giờ ông lại thấy nắp quan tài đây lại và đóng đinh thật chặt, liền sinh lòng ngờ vực hỏi:

- Tiểu Bảo! Người giam nhị công tử vào quan tài và đóng đinh lại rồi ư?

Vi Tiểu Bảo thấy nét mặt nghiêm khắc của sư phụ, liền cãi:

- Không phải đệ tử. Có lẽ y sợ sư phụ hạ sát rồi tự mình đây nắp quan tài và đóng đinh lại.

Trần Cận Nam nghe gã nói vô lý liền xẵng giọng:

- Nói bậy! Mau mở ra đi! Đừng để y chết ngạt. Lẹ lên! Lẹ lên.

Tiền lão bản và Mã Ngạn chiêu liền lấy đục và búa nạy nắp quan tài lên. Quan tài vừa mở quả thấy có một người nằm bên trong.

Trần Cận Nam hô:

- Nhị công tử!

Ông đỡ người đó ngồi dậy. Mọi người vừa nhìn thấy đều bật tiếng la hoảng: "úi chao!"

Trần Cận Nam buông tay ra lùi lại hai bước, người kia lại té xuống trong quan tài.

Quần hùng đồng thanh la hoảng:

- Quan nhị ca đây mà!

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, quần hùng đã nhìn rõ mặt người trong quan tài chính là Quan An Cơ.

Trần Cận Nam lại tiến lại gần và đỡ dậy thì thấy Quan An Cơ, cặp mắt tròn xoe lời tro trở, tắt thở chết rồi. Người y hãy còn nóng toả ra mới bị uống mạng.

Mọi người vừa kinh hãi vừa đau xót.

Bọng Phong Tề Trung, Huyền Trinh đạo nhân nhảy ra ngoài tường quan sát nhưng chẳng thấy tung tích địch nhân đâu cả.

Trần Cận Nam cởi áo Quan An Cơ ra coi thì thấy trước ngực y còn in một vết bàn tay đỏ như máu. Ông bật tiếng la thất thanh:

- Thủ phạm là Thi Lang.

Ông lại lục túi áo Quan An Cơ quả thấy một mảnh giấy viết mấy chữ:

"Ngu đệ là Thi Lang bái phỏng cố nhân".

Trần Cận Nam cả giận không nhìn được, đập tay xuống nắp quan tài đánh bính một tiếng. Những mảnh gỗ gãy ra tung bay tới tấp. Miệng ông quát lớn:

- Trần mỗ mà không giết được tên gian tặc này thì thề chẳng làm người nữa.

Quần hùng cũng tức giận nói theo:

- Tên gian tặc họ Thi đã đầu hàng bọn Thát Đát, Bữa nay hẳn lại hạ sát Quan nhị ca. Chúng ta thế chẳng đội trời chung với hắn.

Vì Tiểu Bảo kéo áo Mã Ngạn Siêu hỏi:

- Thi Lang là người như thế nào?

Mã Ngạn Siêu đáp:

- Tên gian tặc này nguyên trước làm đại tướng ở dưới trướng Quốc tính gia rồi bán chúa cầu vinh, đến đầu hàng nhà Mãn Thanh.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế. Nếu vậy Trịnh công tử chắc chắn bị hắn bắt đem đi rồi.

Trần Cận Nam nói:

- Đúng hắn. Chúng ta phải tìm cách nào đi cứu viện ngay mới được.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Nhị công tử cũng chẳng phải là hạng người tử tế. Để bọn chúng đi độc công độc, tàn hại lẫn nhau.

Trần Cận Nam quát:

- Nói quàng! Nhị công tử là con cưng của Vương gia, nay bị lọt vào tay gian tặc, không đi giải cứu sao được?

Mã Ngạn Siêu nói:

- Thưa Tổng đà chúa! Xin miễn cho thuộc hạ đa ngôn. Nhị công tử nghe lời xúc xiểm của Phùng Tích Phạm mưu đồ hại Tổng đà chúa mà còn cứu y thì e rằng mối hậu hoạn này ghê gớm vô cùng!

Trần Cận Nam thở dài đáp:

- Mã huynh đệ nói đúng đó. Vừa rồi không nhờ Tiểu Bảo lanh trí... (thiếu một dòng)

Huyền Trinh đạo nhân nói:

- Y võ đoán là Thiên Địa Hội chúng ta không chịu tuân theo hiệu lệnh của Đài Loan. Ở Trung Nguyên mà đã dựng đứng lên như vậy thì khi tới Đài Loan còn làm sao cãi lại với hắn được? Thưa Tổng đà chúa! Chúng ta chẳng phải là hạng gian thần như Tần Cối, nhưng cũng chẳng theo gương trung liệt một cách mù quáng như Nhạc Phi.

Tiền lão bản nói theo:

- Tổng đà chúa đốc dạ trung thành đem hết tâm lực giúp nhà họ Trịnh. Thế mà xuyt nữa bị nhị công tử sát hại. Mối hận này bất luận trường hợp nào cũng không nuốt trôi được.

Trần Cận Nam lại thở dài đáp:

- Bậc đại trượng phu làm việc cốt sao khỏi hổ với trời đất, không thẹn với lương tâm. Còn ai nói ngả nói nghiêng mặc họ. Chúng ta một là phải cứu nhị công tử, hai là phải giết Thi Lang để báo cừu huyết hận cho Quan nhị ca. Vậy cần phải nghĩ ngay một kế hoạch hoàn thiện.

Vì Tiểu Bảo xen vào:

- Việc khẩn yếu trước mắt là chúng ta hãy rời khỏi nơi đây.

Trần Cận Nam đáp:

- Phải rồi! Trong lúc tâm thần hoảng hốt, ta cơ hồ quên mất điểm này. Ờ rằng Thi Lang chỉ trong nháy mắt sẽ điều động binh mã tới đây bắt người.

Quần hào lật đật khoét một cái huyệt trong vườn hoa để mai táng thi hài Quan An Cơ, nhưng sợ quân Thanh quật mã, nên không đắp thành phần mộ.

Mọi người sa lẹ quì lạy người đã chết rồi đem theo đồ vật tùy thân lập tức ra đi.

May ở chỗ quần hùng trong Thiên Địa Hội lúc đến kinh thành đã thay đổi một trú sở khác và là một nhà thông thường, ăn uống cả ở đó.

Vì Tiểu Bảo rất sợ sư phụ hỏi đến võ công. Gã liền tìm cơ hội từ biệt để vào cung.

Gã về đến chỗ ở riêng của mình đóng cửa phòng lại, mở sáu bộ kinh sách ra. Quả nhiên bộ nào cũng đóng giấy bìa hai lần, bên trong đặt những mảnh da

dê mỏng và nhỏ bé. Gã lấy hết ra gói thành một gói cất giấu trong mình, rồi khâu lại như trước.

Vì Tiểu Bảo mới khâu xong hai bộ thì đã thấy một tên tiểu thái giám của Vua Khang Hy phái tới tuyên triệu. Gã liền đi theo tiểu thái giám vào thẳng tẩm điện của nhà Vua.

Vua Khang Hy phán:

- Đáng mai sẽ có chỉ của triều đình phái người đưa Kiến Ninh công chúa đến Vân Nam, để kết hôn cùng tên khốn kiếp con họ Ngô.

Vì Tiểu Bảo thưa:

- Dạ! Có điều đáng tiếc là nô tài chưa được châu hầu Thánh thượng mấy bữa đã phải dời xa.

Vua Khang Hy khẽ nói:

- Thái hậu đã cho trẫm hay một câu chuyện trọng đại. Chuyến này người đi Vân Nam nhân tiện làm việc đó.

Vì Tiểu Bảo dạ lên một tiếng để đáp lại.

Nhà Vua lại nói:

- Con ác phụ kia giả làm Thái hậu là vì một âm mưu trọng đại. Mụ muốn điều tra long mạch nhà trẫm ở đâu để phá hoại. Thái hậu phải ngậm đắng nuốt cay thà chết không chịu nói ra khiến gian kế của ác phụ không thực hành được. Nhờ Hoàng thiên phù hộ, Thái hậu được bình yên cho đến ngày nay hoàn toàn trông cậy vào sự nhẫn nhục không chịu cung xưng vụ bí mật này.

Vietkiem.com